

Arrest

nr. 197 685 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. GHYMERS
Livornostraat 45
1050 ELSENE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER HAERT, die *loco* advocaat C. GHYMERS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt onder andere vast dat hij geen duidelijkheid heeft verschaft over zijn verblijfsstatus in Italië en dat zijn bewering dat zijn ouders koste wat het kost hem willen uithuwelijken en in hun eigen tradities willen laten leven ernstig gerelativeerd dient te worden. Voorts stelt de commissaris-generaal vast dat de motieven dat hij Servië niet kent en geen Servisch spreekt, van persoonlijke aard zijn die geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het op zeer algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie waaruit zou blijken dat veel Roma afkomstig uit de Balkan zonder een legale verblijfsstatus leven in Italië, merkt de Raad op dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoeker zijn persoon. Hij weerlegt noch ontkracht hiermee de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing.

Een verwijzing naar artikels en rapporten betreffende o.a. uithuwelijking bij Roma, discriminatie en vervolging van Roma in Servië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Daar waar verzoeker poneert te behoren tot een sociale groep, wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Waar verzoeker verwijst naar een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat die beslissing genomen werd in het kader van een andere, geheel verscheiden procedure toen verzoeker nog minderjarig was. In casu ligt de beslissing van de commissaris-generaal voor die als enige bevoegd is voor beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad merkt op dat verzoeker nu meerderjarig is en dat uit de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet blijkt op basis van welke elementen men tot dergelijke conclusies is gekomen. De algemene verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is niet van aard een ander licht te werpen op de motieven in de bestreden beslissing.

6. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat zij niet goed weet welke verblijfstitels zij had in Italië en dat zij meent dat het geen documenten waren voor een langdurig verblijf. Zij wijst er dienaangaande op dat zeer veel Roma in Italië jarenlang in dat land illegaal verblijven. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij niet terug kan naar Servië omdat zij door haar eigen familie, tot zelfs in België wordt vervolgd omdat zij niet als een Roma wil leven. Volgens verzoekende partij heeft zelfs haar tante bij wie zij verbleef problemen gekend met haar familie. Tot slot wijst verzoekende partij op een stuk van de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit duidelijk blijkt dat zij niet terug kan naar Servië.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift aangehaalde argumenten, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en valabele argumenten aanbrengt die een ander licht vermogen te werpen op de in de beschikking van 12 oktober 2017 opgenomen grond.

In zoverre verzoekende partij er opnieuw op wijst dat zeer veel Roma jarenlang illegaal in Italië verblijven, herhaalt de Raad dat een louter algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) het feit dat veel Roma afkomstig uit de Balkan zonder een legale verblijfsstatus in Italië leven, geen betrekking heeft op de persoon van verzoekende partij, en derhalve geen afbreuk vermag te doen aan of een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing omtrent verzoekende partij (haar verklaringen omtrent) haar verblijf in Italië, met name: *“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen duidelijkheid heeft verschaft over uw verblijfsstatus in Italië. Meerdere elementen in uw verklaringen wijzen erop dat u over verblijfsdocumenten in Italië beschikt en deze bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat u in Italië geboren bent en er uw hele leven gewoond heeft. U zou vroeger een soort van identiteitsdocument gehad hebben in Italië waarmee u kon rondreizen en verblijven in Italië maar waarmee u niet naar het buitenland kon reizen. U kon niet duidelijk zeggen welk soort identiteitsdocument dit was. Op de vraag of jullie legaal of illegaal verbleven in Italië, antwoordde u dat jullie met rust gelaten werden en nooit documenten moesten tonen (CGVS, p.5), hetgeen weinig waarschijnlijk zou zijn mochten jullie effectief illegaal geweest zijn en overal rondreisden. U verklaarde dat u in Italië bij de Servische ambassade uw Servisch paspoort bent gaan halen toen u Italië reeds had verlaten. Om dit paspoort te kunnen verkrijgen zou u een Italiaanse verblijfskaart hebben moeten voorleggen bij de ambassade. U verklaarde dat dit een verblijfskaart met een korte geldigheidsduur, u dacht van één week, was, hetgeen onaannemelijk overkomt. U wist niet te vertellen op basis waarvan dergelijke kaart bekomen kon worden en hebt deze ook niet voorgelegd. U verklaarde dat uw vader in het bezit is van deze kaart en dat u momenteel geen enkel contact meer heeft met uw ouders. Er dient echter vastgesteld te worden dat u en uw vader destijds beiden apart naar Italië zijn gereisd om uw Servisch paspoort te bekomen en dat u in april 2017 nog naar Italië reisde om er uw ouders te ontmoeten. U hebt, na uw vertrek van bij uw ouders, wel degelijk nog contact gehad met hen. Gezien zij in het verleden reeds hulp hebben geboden bij het verkrijgen van documenten kan niet zomaar geconcludeerd worden dat zij in deze u ook niet zouden bijstaan. De vaststelling dat u geen zicht biedt op uw werkelijke verblijfsstatus in Italië ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.”*

Verzoekende partij brengt, zoals ook eerder in voornoemde beschikking werd vastgesteld, evenmin concrete en valabele argumenten naar voren welke vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan door de commissaris-generaal wordt geoordeeld dat zij geenszins aannemelijk maakt in haar land van herkomst een risico te lopen op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar verzoekende partij ter zitting opnieuw verwijst naar een stuk van de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit volgens haar duidelijk blijkt dat zij niet terug kan naar Servië, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt gesteld: *“Waar verzoeker verwijst naar een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat die beslissing genomen werd in het kader van een andere, geheel verscheiden procedure toen verzoeker nog minderjarig was. In casu ligt de beslissing van de commissaris-generaal voor die als enige bevoegd is voor beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad merkt op dat verzoeker nu meerderjarig is en dat uit de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet blijkt op basis van welke elementen men tot dergelijke conclusies is gekomen. De algemene verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is niet van aard een ander licht te werpen op de motieven in de bestreden beslissing.”* Verzoekende partij werpt hier, door louter opnieuw naar die beslissing te verwijzen, geen ander licht op.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, als zou zij niet terug kunnen keren naar Servië omdat zij door haar eigen familie, tot zelfs in België, wordt vervolgd omdat zij niet als een Roma wilt leven, en als zou zelfs haar tante bij wie zij verbleef problemen gekend hebben met haar familie, zonder dat zij echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking van 12 oktober 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS